

Οι Έλληνες μετανάστες στο Σύδνεϋ

Μέρος δέκατο τέταρτο

Τώρα ας πούμε και την καλή πλευρά της ελληνικής παροικίας του Σίδνεϊ. Οι Έλληνες και οι Ελληνίδες της Αυστραλίας δούλεψα σκληρά. Αυτοί οι όχι και τόσο πολύ μορφωμένοι άνθρωποι στην πλειοψηφία, αφού ήρθαν από τα χωριά μετά από την κατοχή, οι πιο πολλοί ούτε δημοτικό δεν είχαν βγάλει, εντούτοις κατάφερα να σπουδάσουν τα παιδιά τους σπρώχνοντας τα στα γράμματα και σήμερα στην Αυστραλία να υπάρχουν πολλοί ελληνικής καταγωγής επιστήμονες. Στην πλειοψηφία κράτησαν τα ήθη και τα έθιμα των γονιών τους. Αν θα συνεχίσει επόμενη γενιά είναι άγνωστο.

Οι αγγλοσάξονες Αυστραλοί

Αρχές του 1960 που έφτασε ο Πέτρος την Αυστραλία πρωθυπουργός της χώρας ήταν ο Μένζις του φιλελεύθερου κόμματος, ένας σκληρός άντρας πιστός την βασίλισσα Ελισάβετ και στο κεφάλαιο. Άλλωστε αυτός ήταν ο λόγος που τόσες μεγάλες επενδύσεις είχαν γίνει σε αυτή τη χώρα. Η κυβέρνηση τότε ήθελε να κρατήσει την Αυστραλία άσπρη δηλαδή δεν επιτρεπόταν να έρχονται μαύροι, ασιάτες, μουσουλμάνοι ή τούρκοι λόγω της Καλλίπολης. Γι' αυτό προτιμούσαν να φέρνουν μόνο Ευρωπαίους. Μα αν και η κυβέρνηση έδινε τυπικά ίσα δικαιώματα στους μετανάστες δεν ήταν το ίδιο με τους αγγλοσάξονες που θεωρούσαν τους μετανάστες σαν δεύτερης κατηγορίας πολίτες. Στα εργοστάσια οι μετανάστες θα δούλευαν στις πιο σκληρές δουλειές. Μαθημένος ο Πέτρος από το χαμόγελο του Νοτιοαμερικανών στην Αυστραλία δυσκολεύτηκε πολύ να τους καταλάβει. Αυτοί είχαν το δικό τους τρόπο ζωής. Μετά τη δουλειά έτρεχαν στις μπυραρίες να τις προλάβουν ανοιχτές, τότε έκλεινα στις έξι το απόγευμα. Αν σε καλούσα να πεις μαζί τους και αρνιόσουν το θεωρούσα προσβολή, ότι μάλλον δεν καταδεχόσουν τους κάνεις παρέα. Έφταναν λοιπόν μια παρέα 5-6 άτομα στο κοτέλ όπως έλεγαν τις μπυραρίες και έπρεπε να κεράσουν όλοι με τη σειρά, όρθιοι στο μπαρ με μεγάλα ποτήρια, σκούνες, να αφήσεις να κεράσουν όλοι με τη σειρά. Ήταν προσβολή να μην πεις από έναν. Τα μεγάλα μαγαζιά έκλειναν στις έξι το απόγευμα τις καθημερινές και στις 12 το μεσημέρι τα Σάββατα. Αυτό δεν ήταν άσχημο, δινόταν η ευκαιρία στα μικρά μαγαζιά της γειτονιάς να δουλέψουν κι αυτά. Η κυβέρνηση του Μένζις κράτησε για πολλά χρόνια. Σε κάποιες εκλογές κέρδισαν οι Εργατικοί. Δεν έμειναν πολύ στην κυβέρνηση και στις επόμενες κέρδισαν πάλι οι φιλελεύθεροι με πρωθυπουργό τώρα τον Μάλκολμ Φρέιζερ που κυβέρνησε τέσσερα χρόνια. Με το σύνθημα ήρθε η ώρα της αλλαγής κέρδισαν την κυβέρνηση οι Εργατικοί με πρωθυπουργό τον Γκοφ Γουίτλαμ. Τελείως διαφορετικός από τον προκατόχο του. Ο Γουίτλαμ μόλις ανέλαβε την κυβέρνηση άλλαξε τον εργατικό νόμο, έδωσε μεγάλες αυξήσεις τους εργαζόμενους, έδωσε δικαιώματα στους μετανάστες και ειδικά στην ελληνική παροικία που εκτιμούσε ιδιαίτερα. Αναγνώρισε ότι Αυστραλία είναι μια πολυεθνική χώρα και άνοιξε τις πόρτες στους μετανάστες από όλο τον κόσμο ανεξαρτήτως του χρώματος του δέρματος. Τότε άρχισαν να έρχονται ασιάτες και τούρκοι αφού εντωμεταξύ είχε γίνει συμφιλίωση με την Τουρκία. Έκανε παράνομο το ρατσισμό, τιμωρούσε με πρόστιμο όποιον φερόταν ρασι-

στικά σε οποιοδήποτε άτομο για το χρώμα του ή την καταγωγή του. Το πρόβλημα όμως ήταν ότι ο Γουίτλαμ δεν είχε την πλειοψηφία στην Ρωσία και τις μεταρρυθμίσεις που περνούσε στη Βουλή. Τις πιο πολλές δεν τις ψήφισαν γερουσιαστές. Πέρασε ο πρώτος χρόνος και όταν έφτασε ο καιρός για τον προϋπολογισμό του κράτους η Γερουσία των καταψήφισε. Τρεις φορές το παρουσίασε στην Γερουσία προς ψήφιση όπως λέει το Σύνταγμα και τις τρεις καταψηφίστηκε. Χωρίς όμως να ψηφιστεί δεν μπορούσε να πάρει τα χρήματα που χρειαζόταν η κυβέρνηση να πληρώσει τους δημόσιους υπαλλήλους. Πάνω στην απελπισία του ο Γουίτλαμ βρήκε κάποιον μεσίτη που θα του έβρισκε τα χρήματα με τόκο μέχρι να ψηφιστεί ο προϋπολογισμός και τότε έγινε κάτι που κανένας δεν το περίμενε. Ο Γενικός Κυβερνήτης, ο αντιπρόσωπος της βασίλισσας, τον κάλεσε στο κυβερνητικό μέγαρο και τον έδωσε από πρωθυπουργό διορίζοντας πρωθυπουργό τον αρχηγό της αντιπολίτευσης και πρώην πρωθυπουργό Μάλκολμ Φρέιζερ. Κανένας δε γνώριζε ότι ο γενικός κυβερνήτης είχε τόσο μεγάλη δύναμη να απολύει πρωθυπουργούς.

Έγιναν εκλογές, κέρδισε ο Φρέιζερ. Σε ένα του λόγο είχε πει το χαρακτηριστικό, «η ζωή δεν είναι φτιαγμένη να είναι εύκολη». Πέρασαν πολλά χρόνια ώσπου να ξανακερδίσουν οι Εργατικοί πολλοί όμως νόμοι τους έχουν μείνει ακόμη. Ειδικά ο νόμος της δωρεάν ιατρικής περίθαλψης σε όλους.

Μια ματιά στους ιθαγενείς

Είδαμε πιο πάνω ότι ο Αβοριγίνας που είδε τον κάπτεν Φίλιπ το 1777 να έρχεται στην Αυστραλία πήρε την οικογένειά του και έφυγε για το κέντρο. Πέρασε την ζωή του ήσυχος στην σημερινή Βόρεια Επικράτεια μέσα στην ζούγκλα τρώγοντας φίδια, κυνηγώντας τα καγκουρό με τα ξίφη ή σκουλήκια από τον κορμό των δέντρων, τον ευκάλυπτο που είναι σε όλη την ήπειρο της Αυστραλίας. Το βράδυ μαζεύονταν όλοι της φυλής μετά το φαγητό διασκέδαζαν χορεύοντας κτυπώντας τα πόδια τους με δύναμη κάτω στο χώμα βγάζοντας δυνατές φωνές στους ήχους του νπιτζεριντού, ένας στραβός κορμός μικρού δέντρου που το έχουν ανοίξει από μέσα βγάζοντας την ψίχα και στο φύσημα βγάζει κάποιο ήχο.

(Χωρίς καμιά έννοια περνούσαν τον καιρό τους. Να όμως που ήλθαμε εμείς οι έξυπνοι να τους μάθουμε το ποτό να μεθάνε, να κακοποιούν τις γυναίκες τους. Δεν το αντέχουν οι ιθαγενείς το ποτό και γρήγορα γίνονται αλκοολικοί. Όταν δεν έχουν λεφτά να αγοράσουν αγοράζουν βενζίνα την βάζουν σε ένα δοχείο που το μυρίζουν δυνατά μέχρι να πέσουν κάτω).

Έκανε λοιπόν πολλά παιδιά εγγόνια και δισέγγονα. Δεν τα είδε όμως όλα. Δεν ζούσαν οι ιθαγενείς πολλά χρόνια. Πέρασαν πολλά φεγγάρια από τότε, 4 ολόκληρες γενεές, τίποτε δεν είχε αλλάξει στην ζωή τους. Έβλεπαν κάπου κάπου να περνάει ένα πράγμα σαν μικρή καλύβα φτιαγμένο όχι με χόρτα αλλά έλαμπε στον ήλιο που έτρεχε πολύ γρήγορα δεν ήξεραν τι ήταν αυτό και στο κάτω κάτω ούτε τους ένοιαζε. Δεν φαινόταν ότι ήταν κάτι που θα μπορούσαν να φάνε μόνο αυτό τους διάφερε. Από τίποτε άλλο δε είχαν ανάγκη. Ρούχα δεν είχαν μάθει να φορούν. Όταν έκανε πολύ κρύο διπλωνόταν με το δέρμα καμιά κανγκαρούς που είχαν σκοτώσει νωρίτερα.

Μια μέρα αυτό το παράξενο πράγμα φάνηκε πάλι. Αυτή όμως την φορά ερχόταν κατευθείαν προς τις καλύβες των. Αρπάξαν τα όπλα τους και βγήκαν να δουν ποιοί ήταν αυτοί με το άσπρο δέρμα που τολμήσαν να τους χαλάσουν τόσων αιώνων ψυχία. Το φορτηγάκι, γιατί αυτό ακριβώς ήταν, ένα στρατιωτικό αυτοκίνητο με οπλισμένους στρατιώτες που πήδησαν έξω και άρχισαν μανιασμένοι να κυνηγούν τα παιδιά τους. Όσα παιδιά πρόλαβαν να αρπάξουν τα έσπρωξαν μέσα στην κλούβα. Μετά άρχισαν με τα αυτόματα όπλα τους να πυροβολούν τους μεγάλους. Φεύγοντας έβαλαν φωτιά στις καλύβες. Οι γυναίκες φωνάζαν απεγνωσμένα κανείς όμως δεν τους έδινε σημασία. Ο νομός έπρεπε να εφαρμοστεί και έλεγε καθαρά έπρεπε να γίνει αυτό το παιδομάζωμα να κλείσουν τα παιδιά σε χριστιανικά κολέγια να τους μάθουν τους δικούς τους τρόπους ζωής, να του δώσουν ονόματα με αγγλοσαξονικά επώνυμα για να ξεχάσουν τις ρίζες τους. Ένα παράδειγμα, δυο ξαδελφάκια βρέθηκαν στο ίδιο μέρος. Η διοίκηση είχε φτιάξει δυο γραμμές, μια οι καθολικοί και μια οι προτεστάντες που θα έπαιρναν τα παιδιά. Μόλις κατάλαβαν ότι αυτά τα παιδιά ήταν ξαδέλφια διατάξαν τα παιδιά το ένα να πάει στην μια γραμμή και το άλλο στην άλλη για να μην μεγαλώσουν μαζί. Χρειάστηκε να περάσουν 50 χρόνια για να αναγνωριστεί το παιδομάζωμα τον αμπορίτζι και να τους ζητήσει συγγνώμη ο πρωθυπουργός εκ μέρους των κατοίκων της χώρας. Τελειώνοντας με την σελίδα των ιθαγενών πρέπει να πούμε ότι για την Αυστραλία αυτή είναι μια μαύρη σελίδα της ιστορίας της. Δεν δούλεψαν ποτέ τους, το κράτος τους επιδοτεί και ποτέ δεν είναι ευχαριστημένοι. Κάποτε τους έφτιαξε σπίτια και τους έδωσε καινούργια έπιπλα. Μετά από λίγο καιρό δεν υπήρχαν έπιπλα. Τι έγιναν; Τα έκαψαν στην φωτιά για να ζεσταθούν.